

MENSEN MET EEN MISSIE

Missie – het begrip roept bij veel mensen nog het beeld op van witte paters met zwarte bekeeringen in een of ander ver verwijderd Afrikaans land. Het is een voorbijgestreefd plaatje; de hedendaagse zending heeft een breder perspectief. Toch blijft de grondgedachte onveranderd: vanuit een christelijke beweging ervaren mannen en vrouwen een roeping om het leven van de medemens meer zin te geven. Dat kan nog altijd op geestelijk vlak, maar materiële hulpverlening is dikwijls ook een belangrijk ingrediënt van de moderne missie.

Naast liefdevol is een door-en-door Bijbels begrip. Wie zijn 'naaste' wil helpen, hoeft niet ver te gaan: vrijwel iedereen kent in zijn of haar omgeving wel iemand die wat assistentie kan gebruiken. Anderen zoeken het verderop: in een ver land, vaak op een ander continent. De basis van die 'reislust' vinden we in de Bijbel, in wat bekend staat als de **Grote Zendingsofdracht**. Daar gaat het over de verkondiging van het evangelie in woord en daad tot aan het uiterste van de aarde. Louis en Anne-Marie Van De Voorde uit Ninove zijn voorbeelden van christenen die een deel van hun leven hebben toegewijd aan de bevolking van een ander land.

Jarenlang waren zij aan de slag in verschillende regio's van het voormalige Joegoslavië. Ook al

wonen ze nu weer in België – op een bepaald moment gaat de leeftijd een rol spelen – hun hart ligt voor een deel nog altijd in Leskovac, Servië.

Vanaf het moment dat ze – halfweg de jaren '90 – tot een bewust geloof kwamen, zochten Louis en Anne-Marie naar middelen om hun overtuiging praktisch vorm te geven. Niet alleen door **kerkbezoek, bijbellezen en bidden** – klassieke ingrediënten in het leven van evangelische christenen – maar ook door een concrete **inzet voor mensen die daar nood aan hadden**. Dat dit ergens in het buitenland zou zijn, lag eigenlijk al van het begin af aan vast. De vraag was alleen: waar?

De jonge veertigers gingen op reis, waarbij het vizier niet zozeer gericht was op de voor de hand liggende volken en landen. De focus lag op het Oosten van Europa – indertijd, na de jarenlange overheersing door het communisme, nog een grote onbekende regio. Ze trokken door Roemenië en Oekraïne en verbleven in 2002 een tijdje in Servië. Het volk dat hen bijzonder aansprak – en dat ze tegenkwamen in alle landen die ze bezochten – was de **Roma**. Een **vergeten**, maar ook vaak **vervolgde bevolking**. Je vindt ze ook in België, en hier zijn ze evenmin geliefd: hun reputatie van dieven - en van criminelen in het algemeen - kleeft stevig aan hen vast. De afwijkende cultuur en levenswijze van dit volk zorgt

voor veel vooroordelen. Al houdt het overgrote deel van de mensen zich niet met misdaad bezig. Echter, **vooroordelen dragen doorgaans verder dan feiten ...**

“We geven geen geld ...”

Ook al woont het echtpaar Van de Voorde weer in het Oost-Vlaamse Ninove, de beelden van Servië hebben ze nog altijd voor zich. Figuurlijk, maar ook letterlijk dankzij het ontelbaar aantal foto's die ze in de loop van de jaren genomen hebben. Die tonen een

Het belangrijkste wat ze dus nodig hebben, is geld?

Anne-Marie: "Nee, zo werken we niet, we geven geen geld. We merken dat de mensen daar niet echt goed zijn in het beheren van geld. Als er iets binnenkomt, wordt dat snel weer uitgegeven en lang niet altijd aan de zaken die ze echt nodig hebben. Ze trekken graag met elkaar op en vieren liefst zo veel mogelijk feest. Op die manier is het geld snel op. Dan maken ze schulden in de winkels en gaan dan van de ene put naar de andere. Wat wij momenteel doen is **fondsen werven in België om in Servië voedsel en brandhout aan te kopen**. Die dingen geven we dan en zo kunnen ze de winter overleven. Of we helpen hen hun woning te renoveren, zodat ze in acceptabele omstandigheden kunnen wonen."

Jullie vertellen de mensen dan ook moeten ze leven – het paternalisme dat de missie zo vaak al heeft gekenmerkt ...?

"Nee, onze bedoeling was eerst en vooral om daarna naartoe te trekken met een dienend hart. **We wilden de Roma leren begrijpen**: waarom ze zo reageren in die omstandigheden en hoe ze in de armoede terecht gekomen zijn. We hadden zeker nooit de intentie om te zeggen: wij weten het hier als Belgen veel beter en zo moeten jullie de dingen doen.

mooi land, met een schitterende natuur, maar ook met een schrijnende armoede. In ons land leven de Roma vaak in min of meer comfortabele caravans. In Oost-Europa geraakt men vaak niet verder dan een schamel onderkomen, de omschrijving 'woning' niet waardig.

Anne-Marie: "Niet alle Roma daar leven in armoede, er zijn er ook die het beter hebben. Toch zijn er veel die in vervallen huisjes wonen, in een slechte toestand, meestal een vervallen dak,

of soms helemaal geen. Het gevolg is dat er veel vocht binnen komt, en schimmel – maar **stromend water is er doorgaans niet**. Kachels werken niet goed, zijn doorgebrand en er hangt rook in huis. De mensen stoken alles wat ze tegenkomen, en de rook kan giftig zijn." Ze toont me een foto van wat een rommelkot lijkt te zijn. "Nee, dat is hun huis. Er zijn zo goed als geen wanden en de rook gaat gewoon door een gat in het dak naar buiten.

Wij wilden tonen: we zijn hier gekomen **met een liefdevol hart omdat God om u geeft**. Dat was de boodschap. De een doet dat met het Woord van God in de hand, de ander doet dat voornamelijk, zoals wij, in praktische daden. Maar we wijzen er altijd op: **God heeft veel in ons leven gedaan en dat drijft ons**. We zijn hier om jullie te dienen."

Armoede in Europa

We staan er doorgaans niet bij stil dat er in Europa nog veel armoede is. In het Westen zijn we nu eenmaal gewend aan een behoorlijke welstand. Bij ons is armoede vaak verborgen, in Oost-Europa is alles veel zichtbaarder. Toch zou je verwachten dat Servië zelf in staat is om de armoede te bestrijden en voor de Roma te zorgen. Anne-Marie: "In de praktijk gebeurt dat heel weinig. **Ze geven niet veel om elkaar**. Serviërs en

Roma zitten wel samen op de schoolbanken, en er zijn hier en daar wel vriendschappen, maar van echte hulp is er doorgaans geen sprake. Hooguit rond Kerst, want de traditie wil dat dan de armen geholpen worden. Dus krijgen de Roma voedselpakketten, maar voor de rest gebeurt er niet veel.

Servië is nochtans een Europees land ...

"Ja, maar het hoort nog niet bij de Europese Unie, en dat valt te merken. Er zijn veel praktische problemen. In Roemenië heb je ook Roma, en daar kan je een vrachtwagen met hulpgoederen naar toe sturen. Servië is wat dat betreft echt een ramp.

Er zijn veel voorwaarden om met hulpgoederen de grens over te mogen. We hebben een keer met een groep mensen een transport naar Servië opgezet, maar daarna zeiden we: nooit meer. Er zijn

zoveel dingen die je niet mag importeren, en we hebben zolang aan de grens moeten staan. Er wordt veel gesproken over een verenigd Europa, maar daar valt er niet veel van te merken."

Hebben jullie daar ook in armoede geleefd, of genoten jullie van de Westerse luxe?

Anne-Marie: "We hebben daar, buiten de Roma-wijken, een vervallen weekendhuisje gevonden dat we hebben opgeknapt. Daar konden we redelijk comfortabel leven. Dat moest eigenlijk ook wel. Want als je dag in, dag uit met de miserie geconfronteerd wordt, dan heb je ergens wel **een rustpunt nodig**, een plek om bij te tanken. Maar in zekere zin schaamde ik me wel dat ik het beter had dan hen ..."

Zonder woorden

Er op uit trekken met een boodschap is op zich natuurlijk wel mooi, maar wat als je de taal niet spreekt? Hoe kan je het **goede nieuws** verkondigen als je je niet verstaanbaar kunt maken. Voor Louis was het een behoorlijke frustratie: "We zagen alle ellende en wilden zo graag **over de liefde van Jezus** spreken. Maar dat ging niet. Op een dag was ik in gebed en ik klopte op tafel en bijna in woede zei ik tegen **God: "Geef me de taal"**. Maar het antwoord was duidelijk: **"Leef Mijn Woord"**. Dat is ook wat God van ieder van ons verwacht: dat we **Zijn liefde door onze daden** laten zien en dat ons leven een voorbeeld is. Het heeft niet veel zin dat we

tegen de mensen zeggen: hier is de Bijbel en alles komt wel goed.

We wilden door onze aanwezigheid en door wat we deden aan de Roma duidelijk maken: jullie zijn evenveel waard als anderen. Daardoor kregen ze ook hun eigenwaarde terug. We wilden ze kansen geven: niet alleen een voedselpakket aanbieden. Maar echt met hen op weg gaan, bijvoorbeeld door hen een job aan te leren.”

Dus je zegt niet tegen de mensen: Ga in God geloven en je leven wordt beter?

Louis: “Nee, maar als ze dingen vragen, dan zeggen we waar het op aan komt. Als je gelooft, kan je nog altijd problemen hebben, zijn er nog altijd tegenslagen.

Maar je staat er niet meer alleen voor: ***vraag hulp aan de Heer en je zult ervaren dat God je door die problemen heen helpt.***”

Wordt het leven dan wel of niet beter als je gaat geloven?

“Het leven wordt effectief beter, want de rust en de vrede die het verstand te boven gaat, vergezelt u in elke situatie. Wij hebben dat zelf ervaren toen onze zoon overleed. Uiteindelijk kun je het niet erger hebben dan dat je een kind verliest. Maar mensen die ons kwamen troosten, bleken uiteindelijk door ons bemoedigd te worden. Dat is iets wat alleen God kan doen.”

Maar hebben mensen er echt iets aan dat je zegt: God geeft

om u, als ze in de grootste armoede leven en misschien niet eens genoeg hebben om te eten, of wat dan ook?

Anne-Marie: “Ik wil vooral tonen dat ze evenwaardig zijn. Kijk bijvoorbeeld naar deze foto: die vrouw lag al twee of drie jaar te bed. Bij haar man was een been afgezet en het risico bestond dat hij zijn andere been zou verliezen. We hebben alles gedaan om hen te helpen, maar vooral ook om te laten zien: we zijn hier voor jullie. Het feit dat we ze bleven bezoeken, maakte hen dankbaar, maar ook nieuwsgierig. Ze vroegen dan waarom we dit voor hen deden. Dat was een unieke gelegenheid om te vertellen: die houding hebben we niet uit onszelf, maar wij hebben ***een God die om jullie geeft.***”

Jullie zijn nu terug in België. Missen jullie Servië niet?

“Voor een deel wel. Het is wat dubbel: als je daar bent, mis je België, maar als we hier zijn dan denken we aan Servië. Zeker als ik nu de foto’s bekijk, dan komt mijn hart vol. **Je leeft mee met die mensen**, je kent hun levenssituatie, je hebt een vriendschapsrelatie. En vergeet de enorme **gastvrijheid** niet. Je krijgt niet alleen miserie te horen, je ontvangt ook **veel liefde** terug.” Uit het oog, betekent zeker niet uit het hart. En – zolang de mogelijkheden er zijn – trekken Louis en Anne-Marie nog ieder jaar naar Lescovac. Om te bemoedigen en te helpen, maar ook om alle vrienden terug te zien

...

Zullen we na alles wat jullie daar gedaan hebben zeggen dat jullie je hemel wel verdiend hebben?

“Nee, **je kunt de hemel niet verdienen**. Mijn hemel is bevestigd door wat Jezus, de Zoon van God, voor ons gedaan heeft. Je komt niet door alle goede dingen die je verricht hebt in de hemel. Maar **alleen door wat Jezus voor de mensheid gedaan heeft. Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven**, en daar is ons leven op gebaseerd.”

**Interview door Don Zeeman
en Ciara Goossens**

Louis en Anne-Marie vertrokken naar Servië met de steun van Tearfund-België (www.tearfund.be), een christelijke NGO die in verschillende delen van de wereld actief is.

Het hele verhaal van het echtpaar Van De Voorde is te beluisteren op www.twr.be (klik op **Kerk InZicht**).

LEES ONLINE

De Grote Zendingsopdracht

In het laatste hoofdstuk van Mattheüs geeft Jezus een aantal instructies aan zijn leerlingen voordat hij definitief afscheid van hen neemt. Hij roept hen op om de hele wereld in te trekken en alle volken het goede nieuws te brengen en hen te dopen in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Die opdracht is voor veel christenen de stimulans geweest om effectief naar alle uithoeken van de aarde te gaan en het evangelie te verkondigen.

De woorden van Jezus zijn nog altijd de basis voor de wereldwijde zending, ofwel missie. Inmiddels is de Bijbelse boodschap op veel plaatsen verkondigd, maar zijn er ook nog veel gebieden waar de mensen vrijwel niets over Christus gehoord hebben. Daarom vertrekken ook vandaag de dag nog heel wat mensen om de opdracht uit te voeren.

Roeping

In de Bijbel komen we heel wat mensen tegen die een 'roeping' van God ervaren om een speciale taak te vervullen. Soms gebeurt dat op een spectaculaire wijze, vaak ook op een eenvoudige manier. Hetzelfde fenomeen doet zich nog altijd voor: mensen voelen zich geroepen – al dan niet via een hoorbare stem – om een bijzondere taak op zich te nemen. Dat kan concreet gebeuren door een specifieke geestelijke functie te vervullen, zoals predikant, maar evengoed door vanuit een christelijke inspiratie aan ontwikkelingswerk te doen. Niet iedereen zal een profeet zijn; de Bijbel laat zien dat er een grote diversiteit van mogelijke taken is. Het dienen van God en van de medemens staat steeds centraal.

Naasteliefde

In de periode dat Jezus op aarde was, werd er uitgebreid gediscussieerd over de regels die een gelovige diende te onderhouden. Uiteraard waren er de Tien Geboden, die als een grondwet gezien werden. Daarnaast was er nog een hele reeks andere voorschriften. Jezus Christus vatte de kern als volgt samen: U zult de Heere, uw God, liefhebben met heel uw hart, met heel uw ziel en met heel uw verstand en: u zult uw naaste liefhebben als uzelf.

Dat principe van naasteliefde vormt een belangrijke rode draad door heel de geschiedenis van het christendom in de voorbije 2000 jaar. En dit is nog altijd voor talloze christenen de inspiratiebron om anderen op een praktische manier te helpen en te ondersteunen.